

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Katharine McGee
THE THOUSANDTH FLOOR

Copyright © 2016 by Alloy Entertainment and Katharine McGee
Produced by Alloy Entertainment, LLC
Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01822-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

KETRIN MAKGI

HILJADITI
SPRAT

Prevela Branislava Maoduš

Beograd, 2016.

Za Lizi

PROLOG

Novembar 2118. godine

Zvuci muzike i smeha zamirali su na hiljaditom spratu, društvo se malo-pomalo rasipalo i čak su se i najbučniji gosti naposljetku oteturali u liftove i spustili se u svoje stanove. Prozori koji su se pružali od poda do tavanice ličili su na pravougaonike baršunaste tmine, premda se u daljini sunce u tišini podizalo, a nebo prelazilo u oker i bledo rumenilo i meko, svetlučavo zlato.

A zatim je tišinu naglo presekao krik kada je jedna devojka poletela ka tlu, a telo joj ubrzalo pad kroz prohodni vazduh pred zoru.

Za svega tri minuta devojka će se sudariti sa neumoljivim betonom Istočne avenije. Ali sada joj je kosa lepršala poput barjaka, svilena haljina obavijala se oko oblina njenog tela, a jarkocrvene usne bile su joj zaleđene u savršenom kružnom obliku zaprepašćenja – sada je, u ovom trenutku, bila lepša nego što je ikada bila.

Kažu da ljudima pred smrt ispred očiju proleti čitav život. Ali kako je tlo sve brže jurilo prema njoj, devojka je mislila samo o poslednjih nekoliko časova, o putanji koju je odabrala i koja ju je dovela do tle. Da samo nije razgovarala s njim. Da samo nije bila toliko budalasta. Da uopšte nije išla gore.

Kada je noćni čuvar pronašao ono što je ostalo od njenog tela i drhtavim prstima ukucao izveštaj o incidentu, znao je samo da je ona prva osoba koja je pala sa Kule u dvadeset pet godina, koliko postoji. Nije znao ko je devojka, niti kako je dospela napole.

Nije znao da li je pala, ili je gurnuta, ili je – pritisnuta težinom neizgovorenih tajni – odlučila da skoči.

EJVERI

Dva meseca ranije

„Noćas sam se sjajno proveo“, rekao je Zej Vagner dok je pratio Ejveri Fuller do vrata njenog porodičnog penthausa. Spustili su se do Njujorškog akvarijuma na osamsto tridesetom spratu, i igrali na mekoj svetlosti akvarijuma sa ribama i poznatih lica. Nije da je Ejveri mnogo volela akvarijum. Ali kao što je njena prijateljica Eris uvek govorila, zabava je zabava, zar ne?

„I ja“, Ejveri je nagnula glavu prema skeneru mrežnjače oka i vrata su se otključala. Uputila je Zeju osmeh. „Laku noć.“

Uhvatio ju je za ruku. „Mislio sam da bih možda mogao da uđem? Pošto su ti roditelji odsutni i to...“

„Žao mi je“, promumlala je Ejveri prikrivajući iritaciju lažnim zevanjem. Čitave je noći pronalazio izgovore da je dotakne; trebalo je ovo da predvidi. „Iscrpljena sam.“

„Ejveri“, Zej joj je ispustio ruku i ustuknuo za korak, provlačeći ruku kroz kosu. „Već nedeljama ovo radimo. Da li ti se ja uopšte *dopadam*?“

Ejveri je zaustila da nešto kaže, a zatim učutala. Nije imala ideju šta bi rekla.

Nešto je preletelo Zejevim licem – ljutnja? Zbunjenost? „Kapiram. Vidimo se kasnije.“ Povukao se u lift, zatim se okrenuo i još jednom prešao pogledom preko nje. „Noćas si izgledala zaista prelepo“, dodao je. Vrata lifta su se uz škljocaj zatvorila za njim.

Ejveri je uzdahnula i ušla u veliko predvorje svog stana. Pre nego što je rođena, dok je Kula još bila u izgradnji, njeni roditelji su se žestoko nadmetali za ovaj stan – zauzimao je čitav gornji sprat i imao jedini visoki foaje u čitavoj zgradi. Bili su silno ponosni na ovo predsoblje, ali ga je Ejveri mrzela: mrzela je šupalj odjek svojih koraka u njemu, sjaj ogledala na svakoj površini. Nije mogla da izbegne svoj odraz u ogledalu ma gde da pogleda.

Skinula je cipele na potpeticu i bosonoga pošla prema svojoj sobi, ostavljajući obuću nasred predsoblja. Neko će ih sutra skloniti, neki od botova, ili Sara, ako se pojavi na vreme.

Siroti Zej. Dopadao se on Ejveri: bio je zabavan na neki bučan, iskričav način koji ju je terao na smeh. Ali prosto nije osećala ništa kada su se ljubili.

Jedini momak kog je Ejveri *želela* da poljubi bio je onaj koga nikada neće moći da poljubi.

Ušla je u sobu i začula tiho brujanje kada se sobni računar uz zujanje aktivirao. Skenirao je njene vitalne funkcije i uskladio sobnu temperaturu sa njenom. Voda s ledom se pojavila na stolu pored njenog velikog antičkog kreveta s baldahinom – verovatno zbog šampanjca koji se još bućkao u njenom praznom stomaku, iako se Ejveri nije ni trudila da je zatraži. Nakon što je Atlas pobegeto iz grada, isključila je funkciju glasa na računaru. On je podesio britanski akcenat i nazvao ga Dženkins. Razgovarati sa Dženkinsom bez njega bilo je suviše deprimirajuće.

U glavi su joj odzvanjale reči koje joj je Zej uputio. *Noćas si izgledala zaista prelepo*. Samo je pokušavao da joj udeli kompliment, razume se; nije mogao da zna koliko je Ejveri mrzela tu reč. Čitavog života joj govore koliko je lepa – učitelji, momci, roditelji. Taj izraz je potpuno izgubio značenje za nju. Atlas, njen usvojeni brat, bio je jedini koji je znao da ne bi trebalo da joj udeljuje komplimente.

Fulerovi su potrošili godine i pozamašnu svotu novca da bi začeli Ejveri. Nije bila sigurna koliko je zapravo bilo skupo začeti je, premda je pretpostavljala da je vredela nešto manje od stana u kom su živeli. Njeni roditelji, koji su oboje bili srednje visine, prosečnog izgleda i retke smeđe kose, doveli su vodećeg svetskog istraživača avionom iz Švajcarske da prekopa i pretraži njihov genetski materijal. Negde u milion kombinacija njihove prosečne DNK pronašli su jednu jedinu mogućnost koja je dovela do stvaranja Ejveri.

Ponekad se pitala kakva bi bila da su je roditelji začeli prirodnim putem, ili da su prosto očistili DNK od bolesti, kao što je činila većina ljudi na gornjim spratovima. Da li bi nasledila majčina mršava ramena, ili očeve velike zube? Nije da je to bilo važno. Pirson i Elizabet Fuler platili su za baš ovakvu kćerku, sa kosom boje meda i dugim nogama i dubokim, plavim očima, očevom inteligencijom i majčinim britkim umom. Atlas se uvek šalio da je tvrdoglavost njena jedina mana.

Ejveri je priželjkivala da ima samo taj nedostatak.

Rastresla je kosu, podigla je u mlitavu punđu i odlučno izašla iz svoje sobe. U kuhinji je otvorila vrata ostave i pružila ruku prema skrivenoj ručki mehaničke ploče. Pronašla ju je još pre nekoliko godina dok je igrala žmurke sa Atlasom. Nije čak bila sigurna ni da li su njeni roditelji znali za nju; nikada nisu kročili tu.

Ejveri je gurnula metalnu ploču, nakon čega su se u uski prostor ostave spustile lestve. Stežući suknju svilene haljine boje slonovače obema rukama, uvukla se u skućeni prostor i instinktivno počela da broji prečke na italijanskom: *uno, due, tre*. Pitala se da li je Atlas proveo barem malo vremena u Italiji te godine, ako je uopšte otišao u Evropu.

Stojeći na gornjoj prečki, pružila je ruku da otvori vratašca u podu i željno izašla u tamu koju je šibao vetar.

Pod zaglušujućim urlikom vetra, Ejveri je oko sebe čula grmljavinu raznih mašina na krovu, koje su bile šćućurene ispod kutija što su ih štitile od vremenskih uticaja ili fotonaponskih panela. Osećala je kako joj se bosa stopala hlade na metalnim pločama platforme. Čelični lučni nosači podizali su se iz svakog ugla i spajali se nad njenom glavom u prepoznatljivi toranj Kule.

Noć je bila vedra, nije bilo oblaka da joj ovlaže trepavice ili izazovu kapljice vlage na njenoj koži. Zvezde su svetlucale poput zdrobljenog stakla naspram neverovatno tamne praznine noćnog neba. Da iko zna gde se popela, zabranili bi joj da izlazi iz stana do kraja života. Pristup spoljašnjem delu zgrade iznad sto pedesetog sprata bio je zabranjen; sve terase iznad tog nivoa bile su zaštićene od vetrova velike brzine teškim oknima polietilenskog stakla.

Ejveri se zapitala da li je iko osim nje ikada kročio na ovo mesto. Duž jedne strane krova nalazila se zaštitna ograda, verovatno u slučaju da radnici zaduženi za održavanje Kule moraju da se popnu, ali koliko je ona znala, niko se nikada tamo nije penjao.

Nikada nije ispričala Atlasu o tome. Bila je to jedna od dve tajne koje je krila od njega. Da je saznao, postarao bi se da se ne vraća, a Ejveri nije mogla da podnese pomisao na to da se ovoga odrekne. Dopadalo joj se – volela je kako joj vetar šiba lice, i mrsi kosu, i tera suze na oči i zavija toliko glasno da raspršuje sve njene divlje misli.

Približila se ivici, uživajući u grčenju stomaka i ošamućenosti koju je osećala dok je posmatrala grad i jednotračne pruge koje su se preplitale u vazduhu ispod nje, nalik na fluorescentne zmiје. Horizont joj se činio nemoguće daleko. Pogled joj se pružao od svetala Nju Džerzija na zapadu,

do ulica Urbanog poteza na jugu, i Bruklina na istoku, i još dalje, prema kalajnom sjaju Atlantika.

A pod bosim nogama ležala joj je najveća građevina na planeti, čitav jedan zaseban svet. Kako je samo neobično bilo što se u ovom trenutku pod njom nalaze milioni ljudi koji jedu, spavaju, sanjaju, dodiruju se. Ejveri je trepnula i iznenada se osetila bolno usamljenom. Svi su joj oni bili stranci, čak i oni koje je poznavala. Šta je marila za njih, ili za sebe, ili zapravo za bilo šta?

Naslonila je laktove na ogradu i zadrhtala. Jedan pogrešan pokret mogao bi je poslati preko ivice. Po ko zna koji put se zapitala kakav bi osećaj bio padati četiri kilometra. Mislila je da bi bestežinsko stanje u kom bi se našla kada bi postigla smrtonosnu brzinu bilo neobično spokojno. A i umrla bi od srčanog udara mnogo pre nego što bi pala na zemlju. Sklopila je oči i nagnula se napred, savijajući prste na nogama nalakirane srebrnim lakom preko ivice – i baš u tom trenutku joj se poledina kapaka osvetlila, kada su sočiva registrovala pištanje dolaznog poziva.

Oklevala je, preplavljena uzbuđenjem i krivicom na sam pogled na njegovo ime. Čitavog leta je ovo uspešno izbegavala, zaokupljala je sebi misli studijskim programom u Firenci, a u poslednje vreme je skretala misli provodeći vreme za Zejom. Ali nakon jednog trenutka se okrenula i žurno spustila merdevinama.

„Ćao“, rekla je bez daha kada se najzad ponovo našla u ostavi, šapućući premda nije bilo nikoga ko bi je mogao čuti. „Nisi se javljao neko vreme. Gde si?“

„Na nekom novom mestu. Dopalo bi ti se ovde.“ Njegov glas u njenom uhu zvučao je isto, toplo i raskošno kao uvek. „Šta ima, Ejvs?“

I eto ga: razlog zašto je Ejveri morala da izađe na olujni vetar kako bi pobjegla od svojih misli, korak u kombinaciji njenog genetičkog materijala koji je pošao strašno naopako.

S druge strane je bio Atlas, njen brat – i razlog iz kog nikada nije želela da poljubi nikog drugog.

LEDA

Dok je kopter prelazio Ist River i stupao na područje Menhetna, Leda Kol se nagnula napred i prislonila lice na fleksiglas kako bi ga bolje videla.

Oduvek je bilo nečeg magičnog u tom prvom pogledu na grad, naročito sada kada su prozori gornjih spratova bleštali na poslepodnevnom suncu. Ispod površine od neohroma Leda je primetila bleskove boje liftova u prolazu, krv u venama grada, koja je kolala gore-dole. Grad je bio isti kao i uvek, potpuno moderan, a opet nekako bezvremen. Leda je videla bezbroj fotografija panorame starog Njujorka, onog koji su ljudi uvek gledali u romantičnom svetlu. Ali u poređenju sa Kulom, njoj se činilo da izgleda nazubljeno i ružno.

„Drago ti je što si kod kuće?“, upitala ju je mama, oprezno je posmatrajući sa sedišta preko puta. Leda je osorno klimnula glavom ne trudeći se da joj odgovori. Jedva da je progovorila sa roditeljima otkako su je tog jutra pokupili iz centra za lečenje zavisnosti od narkotika. Zapravo, jedva da je progovorila s njima još od nesrećne okolnosti u julu, zbog koje su je tamo i poslali.

„Možemo li da večeras poručimo hranu iz Mijace? Već mi se nedeljama jede dodo burger“, upitao je njen brat Džejni u očiglednom pokušaju da je razvedri. Leda ga je ignorisala. Džejni je bio svega jedanaest meseci stariji od nje, i spremao se da krene u četvrtu godinu srednje škole, ali on i Leda i nisu bili naročito bliski. Verovatno zato što su bili sasvim različiti.

Sa Džejmijem je sve bilo jednostavno i jasno i činilo se da on ni zbog čega ne brine. On i Leda čak nisu ni fizički ličili – Leda je bila tamnoputa i živahna kao njihova majka, Džejmijeva koža bila je gotovo jednako bleđa kao koža njihovog oca i, uprkos svim Ledinim naporima, uvek je izgledao neuredno. Trenutno je imao oštru bradu koju je po svoj prilici puštao čitavog leta.

„Šta god Leda želi“, odgovorio je Ledin tata. Naravno, jer će se time što će joj dozvoliti da sama bira večeru za sve iskupiti.

„Svejedno mi je“, Leda je pogledala svoj ručni zglob. Dve sićušne ubodne rane, uspomena na narukvicu za praćenje zdravstvenog stanja koju je na njemu nosila čitavog leta, bile su jedini dokaz da je boravila u Srebrnoj uvali. Nelogičan naziv, budući da se institucija nalazila daleko od okeana, u centralnoj Nevadi.

Nije da je Leda zaista mogla da krivi roditelje. Da je ona naišla na prizor koji su zatekli u julu, samu bi sebe poslala na lečenje. Bila je u strašno lošem stanju kada je stigla tamo: bila je divlja i ljuta, puna ksenperhidrena i ko zna čega još. Bilo je potrebno da čitav dan provede na onome što su druge

devojke u Srebrnoj uvali nazivale „srećni sok“ – moćnoj infuziji sedativa i dopamina – pre nego što je uopšte pristala da razgovara sa lekarima.

Međutim, kako su narkotici polako nestajali iz njenog tela, oštrina njene srđzbe počela je da slabi. Umesto toga, preplavio ju je stid: lepljivi, nelagodni stid. Uvek je obećavala sebi da će zadržati kontrolu, da neće postati jedan od onih patetičnih zavisnika koje su vam pokazivali na hologramima na časovima zdravstvene zaštite u školama. A ipak, evo je, sa braunilom u veni.

„Jesi li dobro?“ upitala ju je jednom prilikom medicinska sestra, posmatrajući joj izraz lica.

Nikada ne dozvoli da vide kako plačeš, podsetila je Leda sebe trepćući ne bi li potisnula suze. „Naravno“, uspela je da kaže smirenim glasom.

Naposletku je Leda pronašla kakav-takav mir na lečenju od zavisnosti: ne u svom beskorisnom psihijatru, već u meditaciji. Provodila je gotovo svako jutro meditirajući u turskom sedu i ponavljala mantru koju je guru Vašmi izgovarala. *Neka moji postupci imaju svrhu. Sama sam sebi najveći saveznik. Dovoljna sam sama po sebi*. Povremeno bi Leda otvorila oči i kroz dim lavande pogledala oko sebe u druge devojke u šatoru za jogu. Sve su izgledale izmučeno i progonjeno, kao da su na to mesto od nekoga pobile, pa se sada plaše da izađu. *Ja nisam kao one*, rekla je Leda sebi, ispravila ramena i ponovo sklopila oči. Njoj narkotici nisu bili potrebni kao tim devojka.

Sada su bili svega nekoliko minuta udaljeni od Kule. Ledi se iznenada zgrči stomak od osećanja nelagode. Da li je spremna za ovo – da li je spremna da se vrati i suoči sa svim onim što je i dovelo do njenog psihičkog sunovrata?

Ne sa svim. Atlas i dalje nije bio tu.

Sklopivši oči, Leda je promumlala nekoliko komandi svojim sočivima da joj otvore dolaznu poštu, koju je bez prestanka proveravala otkako je izašla iz centra za lečenje bolesti zavisnosti tog jutra, i ponovo se povezala na mrežu. Tri hiljade nakupljenih poruka smesta je počelo da joj pišti u ušima, pozivnice i obaveštenja stapali su se jedni s drugima poput nota. Ova tutnjava pažnje bila je neobično umirujuća.

Poruka na samom čelu liste bila je od Ejveri. *Kada se vraćaš?*

Svakog leta je Ledu porodica primoravala da ide u godišnju posetu „rodnom gradu“ Vukojobini, usred Ilinoisa. „Dom je Njujork“, bunila bi se ona, ali roditelji su je ignorisali. Leda iskreno nije razumela zašto su

njeni roditelji želeli da godinu za godinom odlaze tamo. Da je ona uradila ono što i oni – kao mladi bračni par se preselili iz Danvila u Njujork kada je Kula sagrađena, i polako napredovali dok nisu uspjeli da priušte sebi željene gornje spratove – ne bi se nijednom osvrnula.

A ipak su njeni roditelji bili rešeni da svake godine posete taj svoj rodni grad i borave kod Ledinih i Džejmijevih babe i dede u tehnološki neopremljenoj kući, u kojoj su mogli da se nađu samo puter od soje i smrznuti gotovi obroci. Leda je tamo uživala dok je bila dete, i kada je sve to bila samo još jedna avantura. Međutim, kako je odrastala, počela je da moli roditelje da je ne vode sa sobom. Nije joj više prijalo da se druži sa rođacima koji su nosili neuglednu odeću masovne proizvodnje i imali sablasne zenice nepokrivene sočivima. Ali ma koliko se bunila, nikada joj nije polazilo za rukom da se izvuče. Sve do ove godine.

Vratila sam se! – odgovorila je Leda, izgovarajući poruku naglas i klimajući glavom da bi je poslala. Deo nje je znao da bi trebalo da kaže Ejveri za Srebrnu uvalu: dok je bila na lečenju od zavisnosti, mnogo se pričalo o odgovornosti i traženju pomoći od prijatelja. Ali pomisao da bilo šta kaže Ejveri navela je Ledu da stegne sedište toliko snažno da su joj zglavci pobeleli. Nije to mogla da uradi; nije mogla da otkrije takvu vrstu slabosti svojoj savršenoj najboljoj drugarici. Ejveri bi bila veoma učtiva, naravno, ali je Leda znala da bi je na nekom nivou osudila i da bi je nakon toga gledala drugačijim očima. A Leda to ne bi mogla da podnese.

Ejveri je znala neki delić istine: da je Leda povremeno počela da uzima ksenperhidren, pre ispita, da izoštri um... i da je nekoliko puta uzela i nešto jače, sa Kordom i Rikom i ostatkom ekipe. Ali Ejveri nije imala predstavu koliko je sve bilo loše pred kraj prošle godine, nakon Anda – i definitivno nije znala istinu o ovom letu.

Stigli su do Kule. Kopter se na trenutak pijano zaneo na ulazu na platformu za sletanje na sedamstotom spratu; uprkos stabilizatorima, mučio se da se izbori sa uraganskim vetrovima koji su šibali oko Kule. Zatim je uložio dodatni napor, uleteo u hangar i spustio se. Leda je ustala sa sedišta i zazveketalala potpeticama, silazeći niz stepenice za roditeljima. Njena mama je već telefonirala, verovatno je mumlala nešto o nekom poslu koji je pošao naopako.

„Ledo!“ Plavokosi uragan ju je stegao u zagrljaj.

„Ejveri.“ Leda se nasmešila u kosu svoje drugarice i nežno se oslobodila njenog zagrljaja. Odmakla se za korak i podigla pogled – i na trenutak se

pokolebala, a sve njene stare nesigurnosti ponovo su je obuzele. Pogled na Ejveri uvek je predstavljao šok za organizam. Leda se trudila da ne dozvoli da joj to smeta, ali ponekad joj nije polazilo za rukom da potisne pomisao koliko je sve to nefer. Ejveri je već imala savršen život u penthausu na hiljaditom spratu. Da li je i ona sama morala da *bude* savršena? Kada bi videla Ejveri pored Fulerovih, Leda nije u potpunosti verovala da je ona stvorena iz njihove DNK.

Ponekad je bilo stvarno teško biti najbolja drugarica sa devojkom koja je bila suviše besprekorna da bi potekla iz prirode. Leda je, s druge strane, verovatno začeta nakon proslave neke godišnjice braka njenih roditelja, koju su zalili čašama tekile.

„Želiš li da brišemo odavde?“, upitala je Ejveri molećivo.

„Da“, odgovorila je Leda. Učinila bi sve za Ejveri, ali ovaj put joj zaista nije bilo potrebno ubeđivanje.

Ejveri se okrenula i zagrlila Ledine roditelje. „Gospodine Kol! Gospodo Kol! Dobro došli kući.“ Leda je gledala kako se smeju i uzvraćaju joj zagrljaj, kako se otvaraju poput cveća na sunčevoj svetlosti. Niko nije bio imun na Ejverin šarm.

„Mogu li da vam ukradem kćerku?“, upitala je Ejveri, a oni su klimnuli.

„Hvala. Vратиću je kući do večere!“, doviknula je Ejveri, već držeći Ledu za ruku i vukući je prema glavnoj aveniji sedamstotog sprata.

„Samo malo.“ Pored Ejverine blistave crvene suknje i kratke košulje, odeća u kojoj je Leda izašla sa lečenja – obična siva majica kratkih rukava i farmerke – izgledala je načisto turobno. „Želim da se presvučem ako ćemo izaći negde.“

„Mislila sam da samo odemo u park?“ Ejveri je brzo zatrepkala, a zene su joj zaigrale dok je pozivala lebdelicu. „Neke devojke su već tamo, i sve žele da te vide. Da li je to u redu?“

„Naravno“, rekla je Leda, automatski ignorišući žaoku ljutnje koju je osetila zbog toga što se neće družiti samo njih dve.

Prošle su kroz dvokrilna vrata platforme za sletanje i izašle na glavnu aveniju, ogromni transportni centar koji je obuhvatao nekoliko gradskih blokova. Tavanice iznad njih sijale su blistavom, modrom bojom. Ledi su izgledale jednako lepo kao i bilo šta što je videla tokom poslepodnevnih šetnji po Srebrnoj uvali. Ali Leda nije bila od onih što traže lepotu u prirodi. *Lepo* je bila reč koju je čuvala za skupoceni nakit, i haljine, i Ejverino lice.

Hiljaditi sprat

„Pričaj mi“, rekla je Ejveri na svoj tipičan neposredan način čim su kročile na trotoar od ugljeničnih vlakana, koji je oivičavao srebrne staze lebdelica. Cilindrični snekbotovi bučno su prolazili ulicama na ogromnim točkovima i prodavali dehidrirano voće i kesice kafe.

„Šta?“ Leda je pokušala da se pribere. Lebdelice su se spuštale ulicom s njene leve strane, kretale su se munjevito i koordinisano poput jata riba, obojene u zeleno ili crveno, u zavisnosti od toga da li su bile slobodne. Instinktivno se primakla Ejveri.

„Illinois. Da li je bilo loše kao i inače?“ Ejverin pogled je bio odsutan. „Poziv za lebdelicu“, rekla je tiho i jedno od vozila je jurnulo iz kolone.

„Želiš da lebdelicom idemo do parka?“, upitala je Leda pokušavajući da izbegne odgovor i trudeći se da zvuči normalno. Zaboravila je na količinu ljudi ovde – na roditelje koji su vukli svoju decu, na poslovne ljude koji su se glasno obraćali svojim sočivima, na parove koji su se držali za ruke. Sve joj je ovo bilo previše nakon kontrolisanog mira centra za rehabilitaciju.

„Vratila si se, to je posebna prilika!“, uzviknula je Ejveri.

Leda je duboko udahнула i nasmešila se baš kada je lebdelica stala pred njih. Bila je to uska lebdelica sa dva sedišta baršunaste unutrašnjosti nalik na ljusku od jajeta, i lebdela je nekoliko centimetara iznad tla zahvaljujući šipkama magnetnog pogona koje su se nalazile u njenom podu. Ejveri je sela preko puta Lede, ukucala odredište i naložila lebdelici da krene.

„Možda će ti sledeće godine dozvoliti da propustiš odlazak u Illinois, pa ćemo ti i ja moći da otputujemo negde zajedno“, nastavila je Ejveri da priča dok se lebdelica spuštala jednim od vertikalnih prolaza Kule. Žuta svetla tunela iscrtavala su neobične šare na njenim jagodicama.

„Možda“, slegla je Leda ramenima. Želela je da promeni temu. „Uzgred, neverovatno si preplanula. Da li ti je to boja od Firence?“

„Od Monaka. Najbolje plaže na svetu.“

„Nije bolje od kuće tvoje bake u Mejnu.“ Provele su nedelju dana tamo nakon prve godine srednje škole, ležale su na suncu i krišom pijuckale porto bake Laser.

„Istina. U Monaku čak nije bilo ni zgodnih spasilaca“, rekla je Ejveri smejući se.

Lebdelica je usporila, zatim počela da se kreće horizontalno dok je skretala na trista sedmi sprat. Obično bi se spuštanje na tako nizak sprat smatralo ozbiljnim uniženjem, ali su posete Central parku bile izuzetak. Kada su se zaustavile ispred severno-severoistočnog ulaza u park, Ejveri

se okrenula prema Ledi, a duboke plave oči joj iznenada postase ozbiljne. „Drago mi je što si se vratila. Nedostajala si mi ovog leta.“

„I ti meni“, rekla je Leda tiho.

Pratila je Ejveri do ulaza u park pored čuvenog trešnjinog drveta koje je presađeno iz izvornog Central parka. Nekoliko turista se naslanjalo na ogradu oko njega, fotografisalo ga i čitalo istoriju drveta sa interaktivnog ekrana pored njega, koji je bio osetljiv na dodir. Ništa nije ostalo od prvobitnog parka koji se nalazio pod temeljima Kule, daleko ispod njih.

Skrenule su prema brdašcetu na kom je Leda znala da će ih čekati drugarice. Ejveri i Leda otkrile su ovo mesto u sedmom razredu; nakon mnogo eksperimentisanja, zaključile su da je to najbolje mesto za upijanje zraka solarnih lampi oslobođenih UV zračenja. Dok su hodale, spektratrava na stazi promenila je boju iz svetlozelene u nežnu boju lavande. Holografski patuljak iz crtanog filma trčao je parkom s njihove leve strane, a pratila ga je kolona ushićene dece.

„Ejveri!“ Riša ih je prva primetila. Ostale devojke, koje su sve ležale na peškirimama za plažu jarkih boja, podigle su pogled i mahnule im. „I Leda! Kada si se ti vratila?“

Ejveri se spustila među devojke, gurajući pramen kao lan plave kose izza uha, a Leda se smestila pored nje.

„Malopre. Tek što sam izašla iz koptera“, odgovorila je vadeći mamine starinske naočare za sunce iz tašne. Mogla je da podesi sočiva da blokiraju svetlost, naravno, ali su joj te naočare bile neka vrsta zaštitnog znaka. Dopadalo joj se kako joj je izraz lica postajao nedokučiv kada ih je nosila.

„Gde je Eris?“, upitala je naglas, premda joj ona nije nešto naročito nedostajala. Ali podrazumevalo se da će se Eris pojaviti na sunčanju.

„Verovatno je otišla u kupovinu. Ili je sa Kordom“, rekla je Ming Đaocu, a u tonu joj se osećala potisnuta gorčina.

Leda nije rekla ništa jer je ostala zatečena. Nije videla ništa o Eris i Kordu na mreži kada ju je tog jutra proverila. A opet, nikada zapravo nije mogla da prati Eris koja je izlazila – ili se, u najmanju ruku, petljala sa – gotovo polovinom momaka i devojaka u njihovom razredu, a sa nekima i više nego jednom. Ali Eris je bila Ejverina najstarija drugarica, koja je poticala iz stare bogataške porodice, i zbog toga joj se praštalo skoro sve.

„Kako si provela leto, Ledo?“, upitala je Ming. „Bila si sa porodicom u Ilinoisu, zar ne?“

„Aha.“

„Mora da je bilo *grozno* biti tako usred nedođije.“ Ton joj je bio mučno sladunjav.

„Pa, preživela sam“, rekla je Leda vedro, odbijajući da joj dozvoli da je isprovocira. Ming je znala koliko Leda ne voli da priča o poreklu svojih roditelja. Bio je to podsetnik da nije deo ovog sveta na način na koji su ostale to bile, da se u sedmom razredu doselila iz predgrađa u središtu Kule.

„A ti?“, upitala je Leda. „Kako je bilo u Španiji? Jesi li se družila sa lokalcima?“

„Ne baš.“

„Zanimljivo. Na osnovu obaveštenja na mreži činilo mi se da si stekla neke prilično *bliske* prijatelje.“ Prilikom preuzimanja mase podataka u avionu ranije tog dana, Leda je videla i nekoliko fotografija Ming sa nekim Špancem, i videla je da se nešto među njima desilo – na osnovu njihovog govora tela, izostanka komentara ispod slika, a ponajviše na osnovu rumenila koje joj je sada oblilo obraze.

Ming je učutala. Leda je dozvolila sebi da se blago nasmeši. Kada bi neko nasrnuo na nju, nasrnula bi i ona na njih.

„Ejveri“, rekla je Džes Maklejn naginjući se napred. „Jesi li raskinula sa Zejom? Naletela sam na njega danas i delovao mi je potišteno.“

„Jesam“, rekla je Ejveri polako. „Tačnije, mislim da jesam? Dopada mi se, ali...“, učutala je neodlučno.

„O, bože, Ejveri. Zaista bi trebalo da *to* jednostavno obaviš i završiš s tim!“, uzviknula je Džes. Zlatne narukvice na njenom ručnom zglobu zasijale su na svetlosti solarnih panela. „Šta čekaš? Ili bi možda trebalo da kažem, *koga* čekaš?“

„Prestani, Džes. Nemaš ti baš neko pravo glasa“, prasnula je Leda. Ljudi su uvek govorili nešto slično Ejveri, jer nisu imali šta drugo da joj zamere. Ali ovaj komentar nije imao nikakvog smisla, pogotovo kada ga je iznosila Džes, koja je i sama bila devica.

„Zapravo, imam“, rekla je Džes značajno.

Na ove njene reči, sve uglas zacičaše: „Stani, ti i Patrik?“

„Kada? Gde?“ A Džes se samo smešila, očigledno željna da podeli sa njima sve pojedinosti. Leda se zavalila i pretvarala da sluša. Što se ticalo ostalih devojaka, i ona je bila devica. Nikome nije rekla istinu, čak ni Ejveri. Nikada ni neće.

Sve se odigralo u januaru, tokom uobičajenog godišnjeg odlaska na skijanje na Katjan. Njihove porodice su godinama išle tamo: najpre samo

Fulerovi i Andertonovi, a zatim, kada su Leda i Ejveri postale tako dobre drugarice, i Kolovi. Andi su bili najbolja preostala lokacija za skijanje na svetu; čak su se i Kolorado i Alpi mahom oslanjali na mašine za proizvodnju veštačkog snega ovih dana. Samo je još u Čileu, na najvišim vrhovima Anda, bilo dovoljno prirodnog snega za pravo skijanje.

Drugog dana putovanja otišli su na skijanje dronovima – Ejveri, Leda, Atlas, Džejni, Kord, čak i Kordov stariji brat Brajs – iskočili su, svako sa sedišta svog drona za skijanje, i spustili se na svež, neizgažen sneg, zatim presekli kroz drveće, a onda se vratili da uhvate svoje dronove pre nego što stignu do mesta istovara na ivici glečera. Leda nije bila jednako vešta i snažna kao ostali, ali je popila adrenalinsku kap dok se penjala na vrh i osećala se dobro, gotovo jednako dobro kao kada ukrade nešto *baš* dobro od mame. Pratila je Atlasa kroz drveće, svim silama se trudeći da drži korak s njim i uživajući u načinu na koji je vetar napinjao njeno skijaško odelo sa silikonskim punjenjem. Nije čula ništa osim šuštanja svojih skija kroz sneg, a pod njim duboki, šuplji zvuk praznine. Shvatila je da iskušavaju sudbinu jureći kroz tanani vazduh gore na glečeru, na samoj ivici neba.

Tada je Ejveri vrisnula.

Sećanje joj je nakon toga bilo mutno. Leda je petljala u rukavici da bi pronašla crveno alarmno dugme i prizvala svog drona za skijanje, ali Ejveri su već podizali nekoliko metara od nje. Noga joj je štrčala pod jezivim uglom.

Kada su se vratili u hotelski apartman, Ejveri su već smestili u avion koji će je odvesti kući. Biće dobro, uverio ih je gospodin Fuler; samo je potrebno da joj se koleno ponovo sjedini, i on je želeo da je pogledaju stručnjaci u Njujorku. Leda je znala šta to znači. Ejveri će nakon intervencije posetiti Evereta Radsona, da bi trag od operacije bio uklonjen mikrolaserom. Ne daj bože da ostane i najmanji trag ožiljka na njenom savršenom telu.

Kasnije te noći svi mladi su se okupili u džakuziju na terasi, i pružali su jedni drugima zaleđene boce viskikrema i nazdravljali Ejveri, Andima, i snegu koji je počeo da pada. Kako je padao sve snažnije, ostali su počeli da gundaju i negoduju, i naposljetku su otišli na spavanje. Ali je Leda, koja je sedela kraj Atlasa, ostala. Ni on se nije pomerio.

Godinama je želela Atlasa, otkako su ona i Ejveri postale drugarice, od trenutka kada ga je prvi put srela u Ejverinom stanu, kada je naišla dok su pevale pesmice iz Diznijevih crtaća, a nju je od stida obllilo jarko